

Sygn. akt: III U 851/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 sierpnia 2013 r. w O.

sprawy z odwołania R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 28.03.2013r. **znak** (...)

i z dnia 15.05.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje R. W. prawo do emerytury począwszy od 01.03.2013r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 28.03.2013r. i z dnia 15.05.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił R. W. prawa do wcześniejszej emerytury.

R. W. wniósł odwołanie od powyższych decyzji podnosząc, że są one niezgodne ze stanem faktycznym i prawnym. Wskazując na powyższe wniósł o ich zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. Ponadto podniósł, że do dnia 31.12.1998r. legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 16 lat, 11 miesięcy i 25 dni.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wskazał, że R. W. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS nie uznał

bowiem jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 22.05.1973r. do dnia 31.07.1976r. w Państwowym Ośrodku (...) w P. oraz od 15.03.1985r. do 31.12.1998r. z tytułu zatrudnienia w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w P.. ZUS wskazał, że po złożeniu przez R. W. odwołania od decyzji z dnia 28.03.2013r. i załączeniu przez niego dodatkowych dokumentów, ZUS dokonał ponownej analizy sprawy i zaliczył odwołującemu do pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia z Zakładzie (...) w P. w wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 4 dni. W dalszym ciągu ZUS nie uznał natomiast jako okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 22.05.1973r. do dnia 31.07.1976r. z tytułu zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w P., ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 23.07.2009r. brak jest charakteru pracy ściśle wg wykazu A, działu XIV, poz. 16 z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. Ponadto podane stanowisko pracy monter zdaniem organu rentowego nie odpowiada stanowisku pracy według wykazu A dział XIV, poz. 16 pkt 1 z zarządzenia Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988r. oraz brak informacji czy praca była wykonywana wyłącznie w kanałach. Z tych względów kolejną decyzją z dnia 15.05.2013r. ZUS odmówił odwołującemu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 7.03.2013r. R. W. złożył w Oddziale ZUS wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 28.03.2013r. ZUS odmówił mu prawa do tego świadczenia, uznając, że osiągnął wymagany wiek emerytalny 60 lat, na dzień 01.01.1999r. legitymuje się łącznym stażem pracy w wymiarze 27 lat, 10 miesięcy i 1 dnia, lecz nie przepracował 15 lat w szczególnych warunkach. ZUS zakwestionował bowiem świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez następcę prawnego (...) w P. tj. Zakład (...) w P. za okres od dnia 22.05.1973r. do dnia 31.07.1976r. z uwagi na brak określenia charakteru pracy ubezpieczonego i informacji czy praca była wykonywana wyłącznie w kanałach. Organ rentowy zakwestionował również świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez Zakład (...) Sp. z o.o. w P. za okres od 15.03.1985r. do 31.12.1998r. z uwagi na rozbieżności dotyczące zajmowanego stanowiska pracy w przedłożonych dokumentach. Po złożeniu przez R. W. odwołania od powyższej decyzji i załączeniu przez niego dodatkowych dokumentów ZUS dokonał ponownej analizy sprawy i zaliczył odwołującemu do pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia z Zakładzie (...) w P. w wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 4 dni, jednakże decyzją z dnia 15.05.2013r. ponownie odmówił skarżącemu prawa do wcześniejszej emerytury w dalszym ciągu kwestionując zasadność zaliczenia do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach pracy w (...) w P..

R. W. urodził się dnia (...) Zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu (...) (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) w zw. z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący zgromadził wymagane powyższymi przepisami 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Pozostałe przesłanki warunkujące przyznanie odwołującemu prawa do spornego świadczenia nie były kwestionowane.

Na okoliczność pracy w Państwowym Ośrodku (...) w P. w okresie od dnia 22.02.1973r. do dnia 14.03.1985r. odwołujący złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 14.03.1985r., z którego wynika, że był tam zatrudniony w okresie od dnia 22.02.1973r. do dnia 14.03.1985r. jako stażysta, monter oraz monter napraw pojazdów samochodowych (k.

8 a. e.). Nadto R. W. złożył do ZUS świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 23.07.1999r. wystawione przez Zakład (...) sp. z o.o. w P., z którego wynika, że w okresie od dnia 22.05.1973r. do dnia 31.07.1976r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace określone w wykazie A dział XIV poz. 16 na stanowisku monter (k. 18 a. e.). Wskazano w nim, że stanowisko to jest wyszczególnione w wykazie A dziale XIV poz. 16 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnych charakterze. Ponadto ze świadectwa tego wynikało, że (...) sp. z o.o. jest następcą prawnym (...) w P..

Wobec zakwestionowania przez ZUS przedstawionego przez odwołującego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, Sąd w celu ustalenia rzeczywistego charakteru pracy R. W. w spornym okresie, przesłuchał samego odwołującego, dopuścił dowód z zeznań świadka K. K., przeprowadził też dowód z dokumentów z akt osobowych wnioskodawcy.

Z zeznań świadka K. K. (k. 28 a.s.), jak też odwołującego R. W. (k. 31 a.s.) wynika, że odwołujący przez cały sporny okres od 22.05.1973 r. do 31.07.1976 r. pracował w (...) w P. w szczególnych warunkach w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Pracę w (...) w P. rozpoczął 22.02.1973r. początkowo jako stażysta, a po 3 miesiącach jako monter. Odwołujący przeprowadzał kapitalne remonty i naprawy ciągników oraz kapitalne naprawy samochodów S., począwszy od S. (...) na S.(...) kończąc. Jako monter R. W. zajmował się pracami montażowymi i naprawczymi tych pojazdów, przy czym prace te wykonywał w kanałach remontowych, które były wyposażone w oświetlenie, sprężarkę i podnośnik. Odwołujący wyjaśnił, że przez trzy lata pracował w kanałach remontowych, a w późniejszym okresie przy taśmach montażowych, co koresponduje w pełni z przedłożonym świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka i odwołującego, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadek to osoba obca dla odwołującego. Nie ma żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Jego zeznania są spójne, konsekwentne, tworzą logiczną całość. Świadek pracował razem z odwołującym w spornym okresie, zatem posiadał wiedzę w przedmiocie charakteru jego pracy.

Zeznania świadka i odwołującego korespondują też z dokumentami z akt osobowych. Ze skierowania do pracy wynika, że R. W. został skierowany na wolne miejsce stażysty (vide k.8 a.o.), a następnie z dniem 22.05.1973r. powierzono mu obowiązki montera, a z dniem 01.08.1976r. montera pojazdów samochodowych. Wprawdzie w dokumentach z akt osobowych odwołującego z okresu jego pracy w (...) w P. w spornym okresie stanowisko jego pracy określane było ogólnie jako monter, co potwierdza także przedłożone przez odwołującego świadectwo pracy, jednakże z przeprowadzonych dowodów osobowych wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że była to praca wykonywalna wyłącznie w kanałach remontowych. Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwem i doktryną, nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj powierzanej pracy decyduje o zakwalifikowaniu pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach bądź szczególnym charakterze. Przypomnieć należy, że pracodawca w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach (dotkniętym co prawda brakami formalnymi) potwierdził, że odwołujący w spornym okresie zatrudnienia na stanowisku montera, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace, o których mowa w Wykazie A dziale XVI poz. 16, stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r., a okoliczności te potwierdzają również dowody osobowe.

Z powyższych względów Sąd uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że odwołujący w spornym okresie od dnia od 22.05.1973 r. do 31.07.1976 r. tj. przez okres 3 lat, 2 miesięcy i 10 dni wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, o których mowa w Wykazie A dziale XVI poz. 16, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Łącznie z okresem uznanym przez ZUS w wymiarze 13 lat 8 miesięcy i 4 dni, staż pracy w szczególnych warunkach wyniósł 16 lat, 10 miesięcy i 14 dni, a więc więcej niż wymagane ustawą 15 lat w szczególnych warunkach.

R. W. spełnił też pozostałe warunki wymagane do nabycia prawa do spornego świadczenia. Ukończył 60 lat, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 27 lat, 10 miesięcy i 4 dni, nie jest członkiem OFE. Z tych względów Sąd uznał, że R. W. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art.184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia (...) tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym odwołujący złożył wniosek o świadczenie, stosownie do treści art.129 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴§2 k.p.c. orzekł jak w pkt. 1 wyroku.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a ww. ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie brak podstaw do obciążenia ZUS odpowiedzialnością za nieprzyznanie odwołującemu prawa do spornego świadczenia już na etapie postępowania przed ZUS. Przedłożone przez odwołującego dokumenty były dotknięte brakami formalnymi. Ocena, czy odwołującemu należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach sporny okres, wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Wobec powyższego Sąd orzekł na mocy art.118 ust.1a ww. ustawy jak w pkt. 2 wyroku.